

Vyvěšeno dne: 17. 2. 2022

Svěšeno dne: 3. 3. 2022

Ivana Krejčí

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Ing. Jaroslav Horák**, bytem Náves 207/33, Přerov, **b) Pavel Horák**, bytem Náves 152/56, Přerov, **c) Milan Tomeček**, bytem Dluhonice 8, Přerov, žalobci a) a c) zastoupení Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem, sídlem Údolní 388/8, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, **za účasti: I) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, **II) Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, sídlem Cejl 866/50a, Brno, **III) "VODA Z TETČIC z.s."**, sídlem Hybešova 178, Tetčice, **IV) Krajina Dluhonice, z. s.**, sídlem U Zbrojnice 46/3, Přerov, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2021, č. j. KUOK 40737/2021, o kasační stížnosti žalobců a) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2021, č. j. 38 A 6/2021 - 246,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobců a) a c) **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci a) a c) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Olomouce, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019, č. 82/2019, č. j. SMOL/240886/2019/OS/US/Sem (dále jen „*změnové územní rozhodnutí*“), povolil změnu územního rozhodnutí č. 32/2006 vydaného dne 3. 3. 2006 pod č. j. SÚ-3229/2005-K1, ve věci „*Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice - Přerov*“, kterým byla

umístěna stavba dálnice D1 v km 75,300 - 85,400, včetně souvisejících a doplňkových staveb (dále jen „*územní rozhodnutí*“). Změnové územní rozhodnutí nezměnilo umístění hlavního stavebního objektu – tělesa dálnice (SO 101), jejíž trasa zůstala změnovým územním rozhodnutím nedotčena, a týkalo se zejména změny tvaru mimoúrovňových křižovatek Přerov - západ (SO 103) a Přerov - sever (SO 104). Tvar mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102) zůstal změnovým územním rozhodnutím rovněž nedotčen, došlo však u něj ke změně výškového řešení a příčných sklonů větví této křižovatky, jejich přeznačení, změně délky a šířky přídatných pruhů a zřízení služebního sjezdu (bod 1 výroku). Dále změnové územní rozhodnutí povolilo dílčí úpravy některých souvisejících stavebních objektů umístěných v minulosti územním rozhodnutím (bod 1 výroku), či jejich zrušení (bod 2 výroku) a umístění nových souvisejících stavebních objektů (bod 3 výroku).

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil dílčím způsobem změnové územní rozhodnutí tak, že doplnil některé závazné podmínky, ve zbývajícím rozsahu prvostupňové změnové územní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí vypořádal kromě jiného vznesené námitky žalobců, že vedení trasy dálnice přes zastavěné území Dluhonic je v rozporu se zákonem (str. 108 - 109) a že územní rozhodnutí již nemohlo být změněno, neboť uplynula lhůta jeho platnosti (str. 171 - 172).

[3] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud nepřisvědčil namítané nezákonnosti vydaných správních rozhodnutí, kterou žalobci spatřovali v tom, že stavba dálnice umístěná přes zastavěné území Dluhonic neslouží k převedení průjezdní dopravy z Dluhonic na tuto dálnici a dále že tělesu dálnice budou muset ustoupit tři rodinné domy a řada dalších se stane neobyvatelnými pro mnohonásobné překročení hlukových limitů. Krajský soud konstatoval, že změnové územní rozhodnutí se vůbec nedotklo umístění samotného tělesa dálnice (a jeho trasy), podstatou tohoto rozhodnutí a jím provedených změn byla mj. změna tvaru a způsobu organizace dopravy mimoúrovňové křižovatky Přerov - sever (SO 104), tedy stavebního objektu nikoli v katastrálním území Dluhonic, nýbrž v katastrálním území Předmostí. Uplatněná žalobní námitka proto dle krajského soudu směřovala mimo možný předmět soudního přezkumu, neboť těleso dálnice bylo ve stávající trase do území umístěno již územním rozhodnutím z roku 2006, nikoli změnovým územním rozhodnutím.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou týkající se nemožnosti povolit změnu územního rozhodnutí, které dle žalobců pozbylo platnosti. Žalobci uváděli, že nebyla naplněna zákonná podmínka, aby územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. V době jeho platnosti totiž nebyla podána žádost, na jejímž základě by bylo vydáno pravomocné stavební povolení pro umístěnou stavbu, nýbrž pouze stavební povolení pro parciální část rozhodnutím umístěné stavby. Krajský soud tuto námitku vyvrátil poukazem na stavební objekty vlastního tělesa dálnice (SO 101) a mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102), které byly v území umístěny právě dotčeným územním rozhodnutím a části těchto stavebních objektů následně řádně povoleny stavebním povolením Ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009, č. j. 92/2009-910-IPK/14, pro stavby „*Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice - Přerov, MÚK Říkovice - připojení stavby 0135 na silnici I/55*“. Jednalo se o část tělesa dálnice (SO 101) v úseku km 75,300 - 75,660 a část mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102) v rozsahu její větve č. 1. Krajský soud uvedl, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo třeba posoudit otázku zachování platnosti územního rozhodnutí s ohledem na individuální okolnosti případu. Část dálnice povolenou stavebním povolením krajský soud vyhodnotil jako podstatnou část stavby umístěné územním rozhodnutím z roku 2006, a sice nikoli co do jejího rozsahu, avšak rozhodně co do funkce, neboť se jednalo o část samotného tělesa dálnice a jednu z větví mimoúrovňové křižovatky. Skutečnost, že povolená část stavby dočasně slouží též jako spojnice již existující dálnice

pokračování

(úsek 0135) a navazující silnice, není dle krajského soudu podstatná. Územní rozhodnutí proto dle názoru krajského soudu nepozbylo platnosti a jeho změna změnovým územním rozhodnutím byla možná. Krajský soud vypořádal rovněž další námítky žalobců, jejichž posouzení soudem stěžovatelé v kasační stížnosti nenapadli. Podrobnější rekapitulaci těchto závěrů proto Nejvyšší správní soud pro stručnost odůvodnění neprováděl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Žalobci a) a c) (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítali, že těleso dálnice, pro které byly přezkoumávaným změnovým územním rozhodnutím umístovány mimoúrovňové křižovatky, má vést skrze zastavěné území Dluhonic. Dluhonice mají charakter samostatného sídelního útvaru, který je oddělen od mateřské aglomerace – statutárního města Přerova. Shodně jako v žalobě stěžovatelé tvrdili, že není splněna zákonná podmínka pro vedení dálnice zastavěným územím, neboť na tuto dálnici nebude převedena průjezdná doprava tímto územím (průjezdná doprava z Dluhonic). K argumentaci krajského soudu, že těleso dálnice bylo do území umístěno již územním rozhodnutím z roku 2006, nikoli změnovým územním rozhodnutím, stěžovatelé uvedli, že tato argumentace nemůže obstát, neboť krajský soud měl věcně posoudit, zda změnové územní rozhodnutí splňuje zákonná kritéria, která stěžovatelé zpochybnili. Soudy ani správní orgány nemohou dle stěžovatelů schvalovat takové změny nezákonného územního rozhodnutí, které příslušnou nezákonnost neodstraňují, nýbrž ji naopak podporují.

[6] Stěžovatelé rovněž zopakovali námitku, že stavební povolení, ze kterého krajský soud dovodil, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, povolilo pouze parciální (minoritní) část stavby dálnice, a nemůže tak skýtat oporu pro závěr o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu stěžovatelé označili za nepřezkoumatelný, neboť zcela opomíjí skutečnost, že přípojka dosavadní stavby dálnice D1 u Říkovic není funkční součástí úseku 0136, jehož se změnové územní rozhodnutí týká, nýbrž slouží jako přípojka jiného (dříve zhotoveného) úseku dálnice (0135) na silnici, jak je patrné z názvu, pod nímž byla tato dopravní stavba povolována. Stěžovatelé považují zahrnutí této přípojky do územního rozhodnutí z roku 2006 za účelové. Dle jejich názoru byla důvodem pro tento postup stavebníka jeho snaha o obcházení zákonných lhůt platnosti územního rozhodnutí. Dle stěžovatelů se v případě povolení této části stavby dálnice nejedná o umístění jednoho funkčního celku, v němž výstavba této jedné části (přípojky) má význam právě a jen spolu s provedením jiné části stavby, neboť přípojka je samostatně funkční již v rámci celku stavby existujícího úseku 0135. Stěžovatelé poukázali na to, že stavební povolení se týkalo pouhých 30 m tělesa dálnice, které může v budoucnu plnit svůj účel, avšak pouze tehdy, pokud stavebník požádá o umístění a povolení stavby navazujícího úseku dálnice (0136), který bude veden mimo území Dluhonic.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že námitka týkající se vedení trasy dálnice nesměruje proti žalobou napadenému změnovému územnímu rozhodnutí, nýbrž proti původnímu územnímu rozhodnutí z roku 2006. Žalovaný proto ve shodě s krajským soudem upozornil, že námitka jde mimo předmět změn řešených změnovým územním rozhodnutím. Nad rámec uvedeného žalovaný z procesní opatrnosti zopakoval argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a podepřenou závazným stanoviskem Ministerstva dopravy. Akcentoval, že stávající průjezdná doprava (včetně těžké nákladní) je vedena širším centrem statutárního města Přerova. Plánovaná výstavba dálnice D1 má tuto dopravu odvést mimo centrum města, přičemž Dluhonice jsou městskou částí statutárního města Přerova. Podmínka vedení krátkého úseku dálnice zastavěným územím, je-li jím převáděna průjezdná doprava tímto územím (tzn. územím města Přerova), je tak v projednávané věci dle žalovaného splněna. Žalovaný dále uvedl, že byt' stavba povolená rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne

24. 11. 2009 slouží v současné době jako napojení již existujícího úseku 0135, jedná se současně o realizovanou část hlavní stavby dálnice D1 v jejím úseku 0136, umístěné územním rozhodnutím z roku 2006. S realizací pravomocně umístěné stavby (úseku 0136) tak stavebník započal, územní rozhodnutí proto nepozbylo platnost.

[8] Ke kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení I) - stavebník. Ve vyjádření poukázala na skutečnost, že Dluhonice jsou nejen částí statutárního města Přerova, ale jsou rovněž součástí zastavěného území tohoto města, a nelze je tedy vnímat jako oddělenou aglomeraci, jak tvrdí stěžovatelé. Podmínka převedení průjezdní dopravy městem Přerovem na dálnici D1 (vedoucí jeho okrajovou - byť zastavěnou - částí) je proto splněna. Stavebník se ve shodě s krajským soudem domnívá, že v minulosti řádně realizoval část stavby umístěné územním rozhodnutím z roku 2006 pro úsek 0136, kde konkrétně vystavěl část vlastního tělesa dálnice a část mimoúrovňové křižovatky. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v současnosti je tato část stavby využívána též jako přípojka dříve zhotovené části dálnice, konkrétně jejího úseku 0135. Již realizovaná část stavby, umístěné územním rozhodnutím z roku 2006, se totiž s ostatními částmi plánované stavby vzájemně podmiňuje.

[9] Osoba zúčastněná na řízení III) jako spolek, jehož posláním je ochrana přírody a krajiny, poukázala na rušení obyvatel místní části Dluhonice, které lze po výstavbě dálnice předpokládat v nezanedbatelné míře, včetně nutnosti bourání rodinných domů. Odpor obyvatel proti této stavbě je způsoben neústupností stavebníka, který odmítá vést trasu dálnice mimo obytné území Dluhonic. Odvedení dopravy z centra statutárního města Přerova do jeho okrajové (nicméně obydlené) části je dle osoby zúčastněné na řízení v rozporu s rovností občanů České republiky. K otázce platnosti územního rozhodnutí z roku 2006 osoba zúčastněná na řízení III) uvedla, že stavební objekty povolené rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009 byly povoleny jako nutná součást tehdy realizovaného úseku 0135. Závěrem poukázala na skutečnost, že postup státu a stavebníka je v daném případě patrně legální (nicméně na samé hranici), zcela jistě však nesprávný, neboť je v rozporu s oprávněnými potřebami obyvatel Dluhonic.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Ke kasační námitce rozporující umístění tělesa dálnice D1 (konkrétně jejího úseku 0136) do katastrálního území Dluhonice Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že podle § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), *lze územní rozhodnutí změnit na odůvodněnou žádost oprávněného, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny* (pozn.: zvýraznění podtržením - zde i dále v textu - doplnil Nejvyšší správní soud).

[12] Je tedy zřejmé, že při vydávání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí nemusí nutně dojít k nahrazení jednoho rozhodnutí druhým, nýbrž může dojít k nahrazení toliko příslušné části dotčené změnou. Zbývající část původního rozhodnutí v takovém případě nadále zůstává v platnosti, beze změny způsobené novým rozhodnutím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 As 165/2016 - 96, bod [28]). Při posuzování žádosti o změnu vydaného územního rozhodnutí proto není předmětem posuzování znovu celý (již umístěný) záměr, ale pouze jeho změna, avšak i v takovém případě platí, že je nutno zohlednit vliv změny na charakter záměru jako takového (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011 - 316, bod [23]).

pokračování

[13] Ze shora uvedeného vyplývá, že jestliže v souzené věci stavebník nenavrhl změnu týkající se umístění vlastního tělesa dálnice (SO 101) jakožto hlavního stavebního objektu záměru, která by měla dopad na vedení trasy dálnice územím Dluhonic (dotčeným z pohledu stěžovatelů a osoby zúčastněné na řízení), nebyla tato otázka předmětem řízení o změně územního rozhodnutí.

[14] Podle § 94 odst. 4 stavebního zákona se při změně územního rozhodnutí použijí obdobně ustanovení o územním řízení. I v řízení o změně územního rozhodnutí se tedy uplatní § 89 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého *osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno. (...) K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží.*

[15] Krajský soud proto nepochybil v závěru, že námitky stěžovatelů, vznesené v řízení o změně územního rozhodnutí a rozporující umístění tělesa dálnice D1 (SO 101) do katastrálního území Dluhonic, se mýjí s předmětem nyní projednávaného záměru (tzn. záměru změny), neboť směřují proti části záměru původního, změnou nedotčeného. Změnové územní rozhodnutí vůbec neřešilo a netýká se umístění samotného tělesa dálnice (SO 101) a jeho trasy, tedy ani trasy vedoucí přes Dluhonic. Podstatou přezkoumávaného rozhodnutí a jím provedených změn byla mj. změna tvarů a způsobu organizace dopravy mimoúrovňových křižovatek, a to rovněž nikoli v katastrálním území Dluhonic. Stejně tak v případě návrhu mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102), umístěné územním rozhodnutím z roku 2006 a částečně realizované na základě vydaného stavebního povolení (viz dále), zůstal tvar této křižovatky změnou nedotčen a došlo toliko ke změně výškového řešení a příčných sklonů větví této křižovatky a některých jejích dalších parametrů. Dílčí změny navržené v katastrálním území Dluhonic (týkající se souvisejících objektů - např. kanalizace, přeložek sítí, oplocení, provizorního napojení, apod.) nemění vlastní trasu dálnice přes toto území, která (jak bylo uvedeno) byla do tohoto území umístěna již původním územním rozhodnutím z roku 2006. Navíc, ve vztahu k těmto dílčím změnám stěžovatelé žádné námitky neuplatnili, ani netvrdili, že by právě v jejich důsledku došlo k dotčení na právech a jakým způsobem.

[16] V návaznosti na výše uvedené krajský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že námitky stěžovatelů ve skutečnosti směřovaly mimo možný předmět soudního přezkumu, neboť se co do svého obsahu vztahují k vlastnímu tělesu dálnice a jeho trasy, které však bylo do území umístěno již územním rozhodnutím z roku 2006, nikoli přezkoumávaným změnovým územním rozhodnutím. Námitky uplatňované v souvislosti s vedením trasy dálnice přes území Dluhonic (tj. trasy umístěné do tohoto území územním rozhodnutím z roku 2006) proto nemohly být posuzovány v tomto řízení, a krajský soud nepochybil, nepřistoupil-li k jejich věcnému vypořádání, které nad rámec nezbytného žalovaný provedl v rozhodnutí o odvolání. Z téhož důvodu se těmito námitkami v tomto řízení nezabýval ani Nejvyšší správní soud.

[17] Přikročil však k posouzení stěžejní námitky stěžovatelů spočívající v tom, že změnovým územním rozhodnutím bylo měněno územní rozhodnutí, které v mezidobí pozbylo platnosti. V projednávaném případě je mezi účastníky řízení veden spor o otázku, zda časově omezenou dobu platnosti územního rozhodnutí z roku 2006 ovlivnilo vydání stavebního povolení Ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009, č. j. 92/2009-910-IPK/14 (dále též „*stavební povolení části stavby*“).

[18] K tomu Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že každé územní rozhodnutí o umístění stavby má omezenou dobu platnosti. Smyslem zákonem stanovené doby platnosti územního rozhodnutí je ohraničit časový úsek, po který se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území. Po tuto dobu je nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umístěvané stavbě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011,

č. j. 9 As 33/2011 - 151). Omezená doba platnosti územního rozhodnutí nutí stavebníka k pokračování v přípravě stavby a včasnému získání stavebního povolení (popř. jeho alternativ v podobě souhlasu s ohlášenou stavbou, veřejnoprávní smlouvy, apod.)

[19] Podle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona *územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyt-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.*

[20] Právní úprava výslovně neřeší otázku, jaký vliv má na platnost územního rozhodnutí následně vydané pravomocné stavební povolení týkající se pouze části umístěné stavby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 - 60, na který v souzené věci odkázal též krajský soud, „*otázku zachování platnosti územního rozhodnutí je třeba posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti případu*“ (viz bod [20]). Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku řešil situaci, kdy na základě územního rozhodnutí byly v době jeho omezené časové platnosti stavebním povolením pravomocně povoleny pouze některé *vedlejší stavby* (dešťová kanalizace, zpevněné plochy, opěrné zdi), související se stavbou hlavní (výrobní a skladovací hala), zatímco samotná hlavní stavba nikoli. Přestože stavebník pokročil do fáze stavebního řízení pouze ohledně několika vedlejších staveb, považoval Nejvyšší správní soud pro nepozbytí platnosti celého územního rozhodnutí za dostačující funkční, prostorovou a časovou souvislost již povolených vedlejších staveb se stavbou hlavní, neboť stavby vedlejší podmiňovaly provedení stavby hlavní. Neshledal proto rozumné důvody, pro které by mělo být vyvoláno nové územní řízení o umístění stavby výrobní a skladovací haly.

[21] V nyní souzené věci je situace odlišná od shora uvedeného případu, neboť stavební povolení na části stavby se netýkalo pouze vedlejších staveb (jakými byly v tehdejší případě dešťová kanalizace, zpevněné plochy, apod.), nýbrž stavební povolení povolilo přímo části staveb hlavních – konkrétně těleso dálnice (SO 101) v úseku km 75,300 - 75,660 (tedy 360 m, nikoli 30 m, jak uvádějí stěžovatelé) a větve č. 1 mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102). Za daných skutkových okolností se proto Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že stavební povolení vydané Ministerstvem dopravy (dne 24. 11. 2009 pod č. j. 92/2009-910-IPK/14) na části stavby povolilo podstatnou část řešené stavby, a sice nikoli svým rozsahem, avšak nepochybně svou funkcí, neboť se jednalo o části samotných hlavních stavebních objektů. Z ničeho nevyplývá, že by uvedený postup vykazoval znaky účelovosti či libovůle, tvrzení stěžovatelů o účelovosti postupu stavebníka nejsou konkrétní, stěžovatelé je činí pouze v rovině hypotetické. Povolením částí hlavních stavebních objektů proto územní rozhodnutí z roku 2006 v souladu s § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nepozbylo platnosti. Nad rámec uvedeného lze s ohledem na konkrétní okolnosti souzeného případu doplnit, že pokud z výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 112/2016 - 60 vyplývá, že za určitých okolností postačuje pro nepozbytí platnosti územního rozhodnutí vydání stavebního povolení pro některé vedlejší části stavby, tím spíše postačuje vydání stavebního povolení pro část stavby hlavní (resp. části staveb hlavních).

[22] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se řádně vypořádal s uplatněnými námitkami stěžovatelů, včetně té, že povolená a zhotovená část dálnice (SO 101) v úseku km 75,300 - 75,660 a větev č. 1 mimoúrovňové křižovatky Říkovice (SO 102) nejsou funkčními součástmi úseku 0136, jehož se změnové územní rozhodnutí týká, nýbrž slouží pouze jako přípojka jiného (již dříve zhotoveného) úseku dálnice (0135) na navazující silnici. Za zcela postačující vypořádání této námítky lze považovat vysvětlení krajského soudu, že stavebně povoleny byly části úseku dálnice umístěného právě územním rozhodnutím z roku 2006 (tedy části úseku 0136, nikoliv 0135). Krajský soud navíc přiléhavě

pokračování

poznámenal, že skutečnost, že povolená část stavby dočasně slouží jako spojnice již dříve zhotoveného úseku 0135 a navazující silnice, není podstatná. Navíc není pravda, že povolená stavba části úseku 0136 (těleso dálnice v úseku km 75,300 - 75,660 a větev č. 1 mimoúrovňové křižovatky Říkovice) má význam právě a jediné spolu s dříve zhotoveným úsekem 0135. Je naopak zcela zřejmé, že na tuto část úseku tělesa dálnice bude v budoucnu organicky navazovat zbývající část územním rozhodnutím umístěného tělesa dálnice (zbytek úseku 0136), s nímž bude tvořit nedílný a funkčně provázaný celek stejně jako s úsekem předchozím (0135). To vyplývá ze samotné povahy dálnice jako liniové stavby. Skutečnost, že již zhotovená část úseku dálnice nyní provizorně slouží také jako napojení dálnice na navazující silnici, není rozhodující, neboť jak správně poukázal již krajský soud, je tato funkce stavby pouze dočasná a vedlejší (doplňková).

[23] Krajský soud tak dospěl v napadeném rozsudku ke správnému právnímu závěru, že námitky rozporující umístění tělesa dálnice D1 do katastrálního území Dluhonic se míjejí s předmětem žalobou napadenému rozhodnutí. Správní orgány k nim proto nemusely přihlížet a nemohly být ani předmětem věcného soudního přezkumu. Krajský soud také správně vyhodnotil, že územní rozhodnutí z roku 2006 nepozbylo platnosti (a mohlo tedy být změněno změnovým územním rozhodnutím), když na jeho základě bylo vydáno stavební povolení na části hlavních stavebních objektů - tělesa dálnice a jedné mimoúrovňové křižovatky (viz str. 4 stavebního povolení - odstavec následující za podmínkou č. 29, kde se výslovně uvádí, že stavební povolení navazuje na územní rozhodnutí ze dne 3. 3. 2006, č. j. SÚ-3229/2005-KI).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobci a) a c) (stěžovatelé) neměli v řízení úspěch, a proto nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. V případě žalobce b), který kasační stížnost nepodal, nepřichází posuzování procesního úspěchu ve věci do úvahy. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[26] Osoby zúčastněné na řízení nemají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost, v jejíž souvislosti by jim mohly vzniknout náklady řízení, a osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhly přiznání jiných nákladů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

L. S.

Mgr. Ing. Veronika Juříčková v. r.
předsedkyně senátu